

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Laten we meester zijn van onze gedachten

DE kracht van onze gedachten heeft een ongehoorde invloed op de mentaliteit van alle intelligente wezens die wij mensen zijn. De hersenen ontwikkelen gedachten en de mens is in staat ze te vervolgen in zijn verbeelding. Hij laat vaak de vrije loop aan zijn ideeën. Hij werkt een heel plan uit waarvan hij de details ziet. De handelaar heeft een zaak voor ogen, hij volgt de verschillende elementen ervan, enz. De jongeman denkt aan zijn toekomst; hij maakt allerlei plannen om zijn weg in het leven zo goed mogelijk te verwezenlijken. Het jonge meisje ook koestert in haar hart verlangens, die ze in haar verbeelding vervolgt en die haar heerlijk lijken.

Deze gedachten en deze gevoelens worden vooral gevoed door het lezen van alle soorten romans die een waar gif zijn voor de ziel, zelfs als zij geen enkel immoreel iets bevatten. Degenen die zo opgaan in de dromerij over een hoop hersenschimmen die ze in hun verbeelding vervolgen, door hun gedachten te laten stoeien in een losbandige loop en zonder positief doel, gaan verschrikkelijk duivelse suggesties tegemoet, door zo in het irreële te leven. De demonen kunnen zich dan met gemak meester maken van hun brein en hen op een onheilspellende manier beïnvloeden. Het bewuste deel van een persoon kan zo een vruchtbare bodem zijn voor de verschrikkelijke invloed van de gevallen engelen. Dezen leven in de atmosfeer die de aarde omringt, zoals de Schrift ons leert, en proberen de mensen te beïnvloeden door hun brein in te palmen om met hen alles te kunnen doen wat ze willen.

Wat voorafgaat, doet ons begrijpen hoe nodig het is dat iedereen meester kan worden van zijn gedachten, door geen vrije loop te laten aan de duivelse suggesties in zijn brein, maar door te proberen nobele, goede, grootmoedige, wijze, oordeelkundige gedachten te hebben, in overeenstemming met de goddelijke mentaliteit. Dat is het enige middel om gelukkig te worden en goed te doen om zich heen.

Inderdaad, de macht van de gedachten stuurt magnetische golven van de ene mens op de andere. Degenen die zich bezighouden met magnetisme kunnen andere personen beïnvloeden wier wilskracht zwakker is. Zij kunnen hun, door suggestie, bevelen hun eigen gedachten te volbrengen, waaraan deze onderdanen verplicht zijn te gehoorzamen zonder zich dat bewust te zijn. Aldus zal een zeer verstandige handelsreiziger, die een sterke wil heeft, erin slagen bijna alles wat hij wil,

te verkopen. Hij heeft zo'n invloed op zijn klanten dat ze vaak dingen kopen zonder ze echt nodig te hebben.

Het is dan gemakkelijk te begrijpen dat, als zekere mensen zo'n wilskracht hebben dat zij erin slagen hun naaste te verplichten hun gedachten uit te voeren, de god van deze wereld, namelijk de duivel, op een nog veel krachtigere manier op het brein van de mensen kan werken. Hij bezit een immense invloed, die hem de mogelijkheid geeft, met zijn demonen of gevallen engelen, de gehele wereld te beïnvloeden om zijn wil te doen. Dat zou natuurlijk niet mogelijk zijn als de wereld onder de werking van de goddelijke geest stond; maar dat is nu niet het geval, omdat het Koninkrijk van God nog niet op aarde gevestigd is.

Daarom wordt de huidige wereld het rijk van "de god van deze wereld", "de Satan" of de "duivel" genoemd, hij wordt ook "de tegenstrever" genoemd in de Heilige Schrift. Hij dringt zijn gedachten al op aan een klein kind. Hij went hem eraan om een bepaalde weg te bewandelen, die ten laatste van hem een volmaakte egoïst zal maken, die alles zal laten draaien rond zijn eigen persoon. Dat is niet verbazend, zoals ik zei, omdat de mensen tegenwoordig gevallen wezens zijn, beroofd van de goddelijke genade, en daarom ertoe veroordeeld te sterven, want men kan niet in leven blijven zonder de geest van God. Omdat ze te doen hebben met talrijke vijanden, nemen de mensen een aanvallende en verdedigende houding aan. Daarom zijn de wetten bij de mensen allemaal verdedigende wetten.

De mensen zijn pure egoïsten. Zij groeien op, geleid door de duivelse geest. Maar zij bekleden zich met een uiterlijk van eerlijkheid, oprechtheid en rechtzinnigheid. Het was alleen maar mogelijk al deze ongerechtigheid en deze duisternis te ontdekken door middel van het geheim van de godsvrucht. Dat geheim van de godsvrucht was verpersoonlijkt door Christus, die de waarheid bracht en alles belichtte door de macht van de geest van God.

De Satan beïnvloedt dus alle mensen door zijn gedachten en door zijn wilskracht. Wegens hun egoïsme, geloven de mensen gemakkelijk allerlei kwaadsprekerijen en kwaad over hun naaste. Dat komt in hun brein binnen met een echt onthutsend gemak. Als zij daarna een verloochening horen over een gedane beschuldiging, blijven er desondanks in hun hart overblijfselen over van het venijnige kwaad dat erin gegoten werd, alhoewel het kwaad dat men heeft gezegd erkend werd

als ongegrond. Deze manier om de slechte indrukken te ontvangen toont wel degelijk het ontaarde hart van de mensen. Omdat ze gevallen zijn, geloven ze gemakkelijker in het kwaad dan in het goede, omdat ze zelf veel gemakkelijker het kwaad berokkenen dan het goede.

In de tijd van onze geliefde Verlosser, kon de menigte daarom dusdanig opgehitst worden tegen hem dat ze riep: "Kruisig hem, kruisig hem!" En toch kwam Jezus van Nazareth, de grootste en nobelste figuur die op aarde bestaan heeft, in de wereld om daar een leven van verzaking en offer, waarheid, goedheid en medelijden te leiden voor de mensen. Jezus uitte zijn oneindige barmhartigheid en genade door de onuitsprekelijk mooie woorden die hij uitsprak. Deze woorden werden begeleid door gebaren van een zeer grote welwillendheid ten bate van degenen die hem omringden en die voortdurend weldaden van hem eisten. De blinden vroegen hem om weer te kunnen zien, de doven om weer te kunnen horen. Vaders en moeders wilden de genezing voor hun kinderen, de kinderen voor hun ouders. Hij stelde hen allemaal tevreden. Hij gaf het leven aan de dochter van Jairus terug, aan de zoon van de weduwe van Naïm, aan Lazarus. Hij genas, troostte, kondigde het prachtige evangelie van de glorie van God aan. Zijn faam verspreidde zich buiten de grenzen van Palestina. Men bracht hem hulde tijdens zijn intrede in Jeruzalem. Men legde olijftakken op zijn weg en men ontving hem als een koning. Maar deze faam duurde niet lang, evenmin deze erkentelijkheid, want de Satan wilde zijn dood en had daarvoor instrumenten tot zijn beschikking. Deze instrumenten waren de meest religieuze en de meest beroemde lieden onder de Joden.

Wij zien zo hoe de tegenstrever de mensen beïnvloedt om hen onder zijn macht te houden. Zo vestigde hij op aarde een christenheid die werkelijk zijn mentaliteit weerspiegelde. Deze christenheid wordt in de Bijbel "Babylon" genoemd, die "verwarring" betekent. In het rijk van de tegenstrever, lijkt alles namelijk op het eerste gezicht licht, gerechtigheid, waarheid, liefde; maar dat zijn uiterlijkheden van veinzerij die bittere en dodelijke vruchten verbergen, zoals de godsdienstige vervolgingen, enz.

In het Koninkrijk van God is alles gebouwd op een lijnrecht tegenovergestelde basis. Zo lijkt het de mensen, dat het rijk van de Satan opgericht is met wijsheid en voorzichtigheid, en geeft het Koninkrijk van God hun werkelijk de indruk van utopie en waanzin. Hun verstand is gevormd van a tot z door de duivel, vooral het verstand van de religieuze lieden, aangezien zij het zijn die de Verlosser aan het kruis deden

De sluier van de duisternis scheurt

TOEN Noëlle ter wereld kwam, was het eerste decennium van de twintigste eeuw nog niet ten einde. Haar ouders woonden in een kleine stad in de mijnstreek in het noorden, het "zwarte land" waar geen groene heuvels waren, maar sombere bergen van slakken, getuigen van de harde arbeid van verscheidene generaties mijnwerkers om de kostbare steenkool uit de diepten van de aarde te halen.

De vader van Noëlle was spoorwegbeambte en woonde vlakbij het station. Was die plek soms een uitnodiging om te reizen? Steeds werd de kindertijd van Noëlle onderbroken door talrijke verhuizingen al naargelang de plek van de aanstellingen van de vader.

Ondertussen was de eerste wereldoorlog uitgebroken, die de zogenaamde "belle époque" afsloot met een duivelse keten van

geweld, tot grote schande van de zogenaamd beschaafde en christelijke naties. Tijdens één van zijn overplaatsingen kwam het gezin van Noëlle terecht in het strijdtoneel van het vijandelijke leger dat snel vorderingen maakte. Er bleef niets anders over dan zich zo vlug mogelijk zien te redden. Net op het nippertje bracht de laatste trein Noëlle en haar ouders buiten gevaar. Zo waren ze gelukkig ontsnapt!

Na de storm keerde tot grote opluchting van iedereen de rust terug. Die gebeurtenis werd grandioos gevierd, maar de herinnering aan de nachtmerrie bleef gegraveerd in de geest van veel mannen die terugkeerden van het slagveld. En wat te denken van al die ongelukkige vrouwen die huilden om hun gesneuvelde mannen, de moeders ontroostbaar door de dood van hun geliefde zonen, en de vele kinderen, arme onschuldige slachtoffers, die wanhopig wachtten op de terugkeer van hun vader?

Die van Noëlle was ontkomen aan de slachting en hem werd de post van brigadier aangeboden. Wat een buitenkansje, zou Léon hebben kunnen denken. Maar nee, absoluut niet ambitieus, weigerde hij die bevordering die toch voor hem veel voordelen zou hebben gehad. "Ik wil geen bevelen geven, en ik wil ook niet meer gehoorzamen," was zijn argument. Dat was kort maar krachtig. Opnieuw nam hij ontslag bij het bestuur dat hem in dienst had om zich in dienst te gaan bij een reparatiewerkplaats bij de spoorwegen, ondanks de zes kilometer die hem daarvan scheidden en die hij elke ochtend en avond te voet af moest leggen.

Plotseling ging er een verlangen door de geest van Léon. Hij kweekte dat zorgvuldig en het begon meteen te ontkiemen. "Ach," zuchtte hij, "wat zou het fijn zijn om op het platteland te wonen..." En zodoende bevond weldra het hele gezin zich op een landelijk plekje met twee koeien.

Op dat moment was Noëlle in de leer bij een kleermaker. Van nature onderworpen en gehoorzaam verliet het jonge meisje haar baan, zonder al te veel spijt om te gaan helpen bij het werk op het land. Trouwens in dat tijdperk moest je zonder een woord te zeggen je ouders gehoorzamen. Die van Noëlle waren eerlijke gelovigen die zich niet druk maakten om de religieuze riten en hun dochter deelde die overtuiging. Toen ze Charles ontmoette, een serieuze en arbeidzame jongeman, aarzelde ze niet om samen met hem een gezinnetje te stichten op de best mogelijke basis.

Noëlle had werkelijk alles om gelukkig te zijn: een goede echtgenoot, gezeglijke kinderen, en een fijn, ruim huis. Wat kon ze nog meer verlangen? De jonge vrouw was niet ondankebaar. Ze waardeerde het materiële comfort dat haar ten deel viel, evenals de liefde van haar gezin. Toch, ondanks alles, slaakte ze in haar hart de hele dag zware zuchten. Waarom toch, vroeg Noëlle zich

nagelen. De Satan beïnvloedde hen om dat lelijk werk te volbrengen.

Wij verbazen ons dus ook niet dat de Joden, enerzijds Jezus ontvingen door voor zich de genezing en het leven na te streven door opwekkingen, evenals al zijn zegeningen, dit alles op een egoïstische manier, en dat zij, anderzijds alle kwaadsprekerijen en boosaardigheden tegen hem aanvaardden. De tegenstrever kon hen beïnvloeden, omdat zij de waarheid niet ontvingen hebben in de liefde, omdat zij ondankbaar en baatzuchtig waren.

De duivel kon zich zo bedienen van de Schriftgeleerden en de Farizeeërs om het volk te beïnvloeden, zodat het roept: "Kruisig hem, kruisig hem!" en dat het aan Pilatus de dood van zijn weldoener vraagt. Geen enkele dankbare vriend was aanwezig om zijn getuigenis openlijk te geven, om te zeggen dat Jezus hem genezen had, dat hij hem getroost, en opgewekt had, dat hij de Zoon van God was. Geen enkel gevoel van dankbaarheid uitte zich te midden van deze menigte. Er was alleen maar een zee van haat tegen Degene die de vriend van de armen was, de Weldoener van de weduwen en de bedrukten, de Verlosser van de mensheid.

Op dat moment was de duivelse macht letterlijk ontzettend om de marteling te eisen van de grootmoedigste en vriendelijkste van de mensen, die zijn leven kwam geven om de mensen te redden. Hij verdedigde zich niet, omdat hij op aarde gekomen was om met zijn leven het losgeld van de mensheid te betalen. Hij had hen zeer goed allemaal machteloos kunnen maken. Hij zei ook tegen Petrus: "Als ik het hem vroeg, zou mijn vader mij meer dan twaalf legioenen engelen sturen." En toen de soldaten zich van hem meester wilden maken, zijn ze eerst allemaal op de grond gevallen, omdat de Heer op dat moment zich zelf nog niet aan hen had overgeleverd. Daarna vroeg hij: "Wie zoekt u?" Zij antwoordden: "Jezus van Nazareth". De Heer zei toen: "Ik ben het, laat dezen gaan", toen hij over zijn discipelen sprak. En vanaf dat moment liet hij vrijwillig alles toe.

Deze les toont ons de macht van de duivelse suggestie over de mensen en ze moet voor ons nuttig zijn. Het komt er namelijk op aan dat wij met kennis van zaken tegen de tegenstrever en zijn demonen kunnen strijden. Om aan hun greep te ontsnappen, moet men de Heer volgen en in zijn school treden. Het is een school van bevrijding en verlossing van al de kracht van de tegenstrever.

De Heer wil nu zijn Koninkrijk op aarde vestigen. Wanneer het volkomen gevestigd zal zijn, zal de tegenstrever geheel en al onmachtig zijn. Het komt er dus op aan ons aan te sluiten bij het werk van onze geliefde Verlosser, zoals hij het ons voorstelt, opdat hij ons kan zegenen. We moeten geen compromissen meer sluiten met de geest van de wereld, maar ons er alleen mee bezighouden om het Rijk der Gerechtigheid op aarde te doen komen.

Dat werk is begonnen door onze geliefde Verlosser tijdens zijn komst op aarde, en sindsdien gaat het voort tot op onze dagen in het hart van zijn trouwe discipelen, in de loop van het evangelische tijdperk. Gedurende deze tijd werden ze gedisciplineerd en hebben de gelijkennis bereikt met de welbemende Zoon van God. Wij zijn gekomen aan het einde van de hemelse oproep. De laatste discipelen van Christus die nog leven, moeten nu een complete eenheid vormen, door de gevoelens van Christus te ontwikkelen, gevoelens van waarachtige gerechtigheid, liefde, waarheid en heiligheid. Het is door ten voordele van de andere te verzaken en door elk materieel belang opzij te schuiven, door elke aardse gedachte om met onze geliefde Verlosser koningen en offerpriesters te zijn, dat de ingewijden tot dat sublieme

resultaat komen, door de kracht van de geest van God die in hen werkt.

De vestiging van het Koninkrijk van God op aarde manifesteert zich tegenwoordig. Daarom staat het Leger van de Heer op. Het sluit een verbintenis met God op de goddelijke wet. Ze kan zo op haar beurt de geest van God ontvangen om haar aardse opdracht te verwezenlijken. Het kan daarmee de suggestie van de tegenstrever overwinnen, al zijn listen en lagen, en zijn gedachten op het Koninkrijk van God concentreren, door alles opzij te zetten wat ertegen ingaat. Het kan zo ten volle profiteren van het offer van onze geliefde Verlosser, en van het tijdperk van het rijk van de tegenstrever overgaan naar dat van het Koninkrijk van God zonder te sterven.

Wij zijn namelijk aangekomen in de tijd waar de deuren van het leven open zijn. Daarvoor moeten we onze gedachten disciplineren, ze onderwerpen aan de goddelijke wet en alle pogingen van de tegenstrever teruggedrijven, al zijn invloed, al zijn verleidingen. Zo stelt men zich op tot voordeel van de geest van God, kan men de dood overwinnen en het eeuwige leven bereiken, beloofd in Jezus Christus, onze geliefde Verlosser. Dat is het wonderbaarlijke effect van zijn offer en van dat van zijn trouwe kleine kudde.

Het ware gezicht van de verveling

De lock-down voorgeschreven om de epidemie door het coronavirus te bestrijden heeft geleid tot een plotselinge inactiviteit voor veel mensen, die daardoor het slachtoffer kunnen worden van verveling. Kinderen zijn het meest getroffen en het is legitiem om te proberen om ze uit dit onaangename gevoel te halen. Echter, om een situatie te verhelpen, is het noodzakelijk om die goed te begrijpen.

Het weekblad *Migros Magazine* Nr. 16 van 14 april 2020 publiceert hierover een artikel van Véronique Kipfer, waarin ze de filosofe Alexandrine Schniewind interviewt, waarvan we enkele passages reproduceren:

Vervelen kan ook een kans zijn

Voor volwassenen is verveling vaak gekoppeld aan angsten: we zijn zo gewend om dagelijks een agenda te hebben die altijd gevuld is, althans voor actieve mensen, dat we bang zijn dat deze tijd eeuwig zal duren...

Maar trouwens, wat is verveling?

Ik denk dat het Duitse woord voor verveling geweldig goed past: namelijk «Langweile», wat betekent «tijd die lang duurt.» Het toont aan, dat verveling nauw verbonden is met de ervaring van de tijd. Een tijd die waarschijnlijk het risico in zich draagt, dat hij erg lang zal duren...

Wanneer hebben we er meestal last van?

Het is een gevoel, dat zeer snel geboren kan worden, als gevolg van belangrijke prikkels. We voelen daarna dan een leegte, die we zullen benoemen als verveling. Dit is heel gebruikelijk bij kinderen, net nadat ze een tijd hebben doorgebracht met kijken naar een scherm.

Hoe zit het met de huidige situatie?

Over het algemeen wordt verveling voornamelijk gerelateerd aan een gebrek aan prikkels. Onze gebruikelijke mechanismen zijn kortgesloten: we moeten thuis blijven, de hele tijd en zonder iemand te zien. Veel mensen zijn daar totaal niet aan gewend. Het is nu een tijd om je dagelijkse leven opnieuw uit te vinden. Het is een uitdaging voor iedereen.

Zitten volwassenen in hetzelfde schuitje als ze zich vervelen, als kinderen en tieners?

Nee, er is echt verschil in de ervaring van verveling tussen de volwassene en het kind. Als volwassene heb-

ben we in principe een zeer georganiseerde ervaring van tijd... Wat het kind betreft, hangt de reactie op verveling af van zijn leeftijd, omdat zijn ervaring van tijd beetje bij beetje zal worden opgebouwd...

Het is essentieel om "zwevende" momenten te beschermen, omdat «niets doen» niet noodzakelijkerwijs negatief is. Er wordt vaak gezegd, dat verveling ook kan leiden tot dagdromen. Die ineens nieuwe ideeën aandragen...

Sommige mensen lijken echter zeer gedemoraliseerd...

Wat erg angstig is op dit moment, is de oorzaak van de lock-down, deze dreiging van een onzichtbaar virus. We zijn onzeker wat het juiste gedrag is dat we moeten volgen en de exacte duur van deze situatie.

Hoe kunnen we erin slagen om deze bezorgdheid te verlichten?

Wat iedereen vreest is, dat deze situatie een permanente toestand zal worden. Want dan komen we in de buurt van een vorm van melancholie, waarin niets meer smaak heeft. En dit moet koste wat het kost worden vermeden! In dergelijke gevallen is het heel belangrijk om te kunnen begrijpen, wat er van ons wordt gevraagd. En om ons af te vragen hoe we de situatie om kunnen zetten in iets dat zo positief mogelijk is...

Aan de andere kant vinden we in het weekblad *Coopération* Nr. 7 van 11 februari 2020 een artikel van Suzi Vieira over de verveling die kinderen vooral ervaren tijdens deze periode van de lock-down, met als titel: «Laat de kinderen zich vervelen!» De auteur stelt dat hun nietsdoen onvermoede voordelen heeft voor veel ouders... Ze beschrijft verveling als een toestand die de deur opent tot autonomie of een springplank voor creativiteit en benadrukt, dat verveling ook nodig is voor de ontwikkeling van de kleintjes... Het is een moment dat ze in staat zal stellen uit zichzelf te gaan putten. Ze zullen deze keer zelf moeten nadenken, op zoek naar een idee om iets te creëren of te organiseren, nu dat aan hen zelf wordt overgelaten en dat, voor een keer, niet wordt opgelegd door volwassenen...

...Als je de agenda's van je kinderen voor hen vult, zal het hun niets anders leren dan afhankelijkheid!...

Verveling is ook een springplank voor creativiteit. Dat is zelfs wetenschappelijk bewezen.

Als nietsdoen creativiteit kan stimuleren, mag niet worden vergeten, dat het positief of negatief kan zijn. Het is niet voor niets, dat het spreekwoord zegt: «Ledigheid is de moeder van alle ondeugden.» En volgens Sint Benedictus: «Nietsdoen is de vijand van de ziel» en «Ledigheid is des duivels oorkussen.»

Sommige filosofen associëren verveling met de tijd en beweren dat verveling ons aan het verleden vastplakt ten koste van het heden en de toekomst. Het is het kwaad van het niets, de leegte van de vervulde ziel. In tegenstelling tot het avontuur, dat gerelateerd zou kunnen worden aan de toekomst.

Aan de andere kant kan, volgens Dr Jay Shurley, eredoctor in de psychiatrie en gedragswetenschappen aan de Universiteit van Oklahoma, verveling leiden tot een van de meest verpletterende, alles beheersende vormen van stress ooit... Het is de bron van grote spanning en kan veel "problemen veroorzaken: depressie, drugsgebruik, psychosomatische ziekten of zelfs een reactie zo eenvoudig als de neiging om toevlucht te zoeken in de slaap... Verveling kan worden tot een vicieuze cirkel, in die zin dat het kan leiden tot aanzienlijke stress, die op zijn beurt kan leiden tot een gevoel van verveling, en zelf weer een bron van nieuwe spanningen wordt. De gevolgen van deze verveling-stress cyclus kunnen verwoestend blijken te zijn...

De menselijke geest is hongerig naar verandering, uitdagingen, nieuwe kennis, nieuwe ervaringen. Verandering is niet het zout van het leven, het is het merg. Daarom zijn rijke mensen bijzonder gevoelig voor verve-

af, die er niet in slaagde dat diepe mysterie te peilen. Bijdragen aan het geluk van haar man en kinderen door hen te omringen met haar toegewijde zorg en trouwe liefde, haar dagelijkse taak in het huishouden vervullen, was dat werkelijk de enige reden van het bestaan? De zin van het leven was dus: werken, oud worden en sterven?

In zijn tijd had de wijze Salomo de volgende gedachte: "God heeft in het hart van de mensen de hoop op de eeuwigheid gelegd." Noëlle zocht een stevige grondslag om die hoop te ondersteunen. Daarom wendde ze zich tot de religie om haar behoefte aan waarheid en zuiverheid te bevredigen.

Helaas, geen enkel antwoord kreeg Noëlle, door middel van de religieuze riten die zij toch eerlijk in de praktijk bracht. Toen ze op dat punt van de ondersteuning die ze zocht, niets vond, gleed ze langzamerhand af in een depressie en deze geestelijke toestand had een ernstige weerslag op haar gezondheid.

Haar nachten werden bevolkt door vreselijke nachtmerries waarin een kwade kracht haar steeds naar het leven stond. Totaal machteloos kon ze zich daar niet aan onttrekken. Toen haar man naar zijn werk was vertrokken en de kinderen naar school, was de eenzaamheid voor haar onverdraaglijk. Om die te ontvluchten ging ze zo vaak mogelijk naar een begripvolle verwante.

Plotseling verspreidde zich als een lopend vuurtje een nieuwtje. Alois, een jongeman uit de wijk, had zich opgehangen! Verward als ze al was, kon Noëlle niet ongevoelig blijven voor dit drama. Toen ze op een nacht de slaap niet kon vatten, hield ze niet op eraan te denken en ze vroeg zich af: welk effect kon het wel hebben als je ophangt? Bij elk antwoord voelde het alsof twee handen haar keel in een bankschroef hielden.

De volgende morgen maakten man en kinderen zich klaar om te vertrekken, toen Noëlle opnieuw werd gegrepen door de in-

vloed van een slechte geest die haar suggereerde: "Laat ze niet vertrekken, je gaat je ophangen!" Al haar krachten verzameland verzette ze zich tegen die duistere stem, die haar dag en nacht achtervolgde. Van binnen antwoordde ze vastberaden: "Ik zal ze wél laten vertrekken en ik ga me niet ophangen." En de kwade geest verliet haar. Zodoende kreeg ze die dag de zekerheid, dat ze met haar wil kon ontsnappen aan die invloed van de geesten.

Noëlle had niet verzaakt aan haar godsdiensttoefeningen, hopen de daar ondanks alles de helpende hand te vinden die in staat was haar uit de depressie te halen waarin ze zo ongelukkig verkeerde. Op een zekere zondag toen ze terugkwam van de mis, zag ze haar man staan praten met een jongeman. "Kijk! Daar is mijn vrouw; die komt op het goede moment. Wat u me vertelt, zal haar zeker interesseren. Ik laat u even met haar praten." De jongeman was erg sympathiek,

erg overtuigd en ten gevolge daarvan ook erg overtuigend. Hij sprak over een rijk van gerechtigheid en vrede dat op de gehele aarde gevestigd zou worden.

Noëlle accepteerde graag een brochure over dat onderwerp. Was dat niet een grandioze verwachting? Ze aarzelde dan ook bij een tweede bezoek niet om zich te abonneren op de *Gids van het Rijk der Gerechtigheid*. En terwijl ze die las met haar hele hart dat dorste naar geruststellende indrukken, voelde ze een heerlijke ontspanning. Het is mooi, dacht ze, maar haar negatieve geest voegde eraan toe: ja, het is mooi, maar te mooi voor ons en vooral te mooi om waar te zijn!

Van tijd tot tijd kreeg Noëlle bezoek van een mevrouw, die Hélène heette en in de wijk Saint-Sauveur woonde. Vol toewijding zette ze zich met haar hele hart in om deze gekwelde ziel te bemoedigen: "U leest de *Gids*, dat is heel goed, maar het is niet voldoende. Geef u de moeite om de raadgevingen na te

ling. Ze kunnen tot nu toe alles hebben, wat ze willen. Echter, om echte voldoening van iets te hebben, moet je je ervoor inspannen. Wanneer iets niet echt moeite kost, dan is zelfs het meest briljante, het meest bevoorrechte bestaan, vervelend. Daarom wenden zoveel rijke mensen zich tot drugs."

In feite is het gevoel van verveling direct verbonden aan egoïsme, of aan het karakter. Want het is onmogelijk voor iemand die altruïstisch is, om zich te vervelen. Hij denkt aan anderen en bidt voor hen. Hij bestaat voor het welzijn van de medemens, volgens de Universele Wet die wil, dat elk wezen en alles bestaat voor het welzijn van de ander en dat allen gemeenschap met elkaar hebben en dat vult zijn leven. Hij is niet op zoek naar verandering, uitdagingen, nieuwe ervaringen.

We kunnen heel goed begrijpen, dat de situatie, op het moment dat we deze regels schrijven, speciaal is en verveling bevordert. Vooral als het gaat om kinderen die geen schuld aan deze toestand hebben.

De huidige trend is om alles «positief» te zien, zelfs de negatieve kant. Optimistisch zijn is een goede zaak, maar je hebt redenen nodig om optimistisch te zijn. Als we wat verveling betreft, denken dat het een bron van creativiteit kan zijn, dan is het ontwikkelen van persoonlijk initiatief voor kinderen toch niet zonder gevaar.

Want zoals we weten, staat de mens altijd onder invloed van een geest: de geest van God of die van de Satan. De geest van God legt zich niet dwingend op aan de mens. Het is noodzakelijk om die te zoeken, en aan te trekken, door deugd na te leven, namelijk naastenliefde. Aan de andere kant handelt de geest van de tegenstander door suggestie. Op dit moment verkeren de mensen nog steeds onder deze schadelijke invloed. Daarom zijn verveling en nietsdoen kansen voor deze boze geest om ons te beïnvloeden en ons tot allerlei slechte gedachten, woorden of acties te brengen.

De verbeelding van de mens is ook een bijzonder gunstig werkterrein voor de tegenstander. F.L.A. Freytag, de laatste Boodschapper van God, vertelde ons hierover: «Degenen die zich overgeven aan dagdromen met een groot aantal hersenschimmen, die ze in hun verbeelding najagen door hun gedachten te laten spelen in een wanordelijke en doellose richting, gaan verschrikkelijke duivelse suggesties tegemoet, omdat ze in een onwerkkelijk bestaan leven. Demonen kunnen dan gemakkelijk grip krijgen op hun hersenen en hen op een rampzalige manier beïnvloeden. Het bewuste deel van een persoon kan zo een broeinest van verschrikkelijke actie voor gevallen engelen worden.

Het bovenstaande doet ons begrijpen hoe noodzakelijk het is voor iedereen om meester te zijn over zijn gedachten, door niet de vrije hand te geven aan duivelse suggesties in zijn hersenen, maar te streven naar nobele, goede, genereuze, wijze, oordeelkundige gedachten, in overeenstemming met de goddelijke mentaliteit. Het is de enige manier om gelukkig te zijn en goed te doen om je heen.»

Laten we luisteren naar deze wijze raad en zelf goede adviseurs voor onze kinderen zijn. Laten we hen op de juiste manier opvoeden om van hen verantwoordelijke wezens te maken, die op hun beurt weldoeners van hun medemensen zullen zijn, wat zekerheid geeft op geluk. We kunnen alleen maar onze lieve vrienden lezers en al degenen die het goede beminnen en zoeken, aanmoedigen om de prachtige beginselen van de Universele Wet na te leven, die alle verveling en nietsdoen verbannen. Een prachtig werk wacht op ons: om het Koninkrijk van God op de aarde te introduceren, en iedereen kan zich bij dit bij uitstek altruïstische werk aansluiten. Het bereidt het herstel voor van alle dingen op de herstelde aarde, waar alle mensen gelukkig zullen zijn en van elkaar zullen houden als broeders. Ze zullen het eeuwige leven hebben en zullen zich niet langer vervelen, omdat de gemeenschap die ze met hun Schepper zullen hebben, hun ziel zal voeden en hen naar gelukzaligheid zal leiden.

Wat de liefde van een hond vermag

Het artikel hieronder is geschreven door Dr. P Rousset-Blanc in het blad *Onze tijd* Nr. 213 in de kolom "Diergeneeskunde". Het verhaal heeft als titel:

De poedel van de Berezina

Moskou 1812, in het kwartier van de prins de Beauharnais, droomt Alfonso Bunardo, over de vlakke van Milaan waar hij is geboren. Hij moest tegen zijn zin dienst nemen in de legers van Napoleon en bevindt zich bij die geruïneerde stad, die zo verschillend is van de Italiaanse steden. Zijn heimwee is plotseling minder geworden, want blij en kwispelstaartend duikt een poedel op, zijn poedel Moffino.

Op enkele passen afstand brandt Moskou, de winter nadert en de meest tragische terugtocht die een leger ooit heeft gekend, begint.

Alfonso en Moffino zijn terecht gekomen in deze wrede en lange route. Sneeuw, wind, ijs, niets of heel weinig te eten, een dunne deken om zich te beschermen. En dan, op een dag, een brede rivier die blokken en schotsen ijs meevoert. Er moet een brug komen; twee bruggetjes worden geslagen ten koste van bovenmenselijke inspanningen en de troep, radeloos doordat ze bestookt worden door de kozakken, haast zich er heen. Alfonso wordt meegesleept in de stroom mensen, hij wordt gedwongen door te lopen... Achter hem, geen Moffino meer! Hij zoekt hem met zijn blik... Tevergeefs. De bruggen worden opgeblazen om de weg voor de vijand af te snijden... De hond is er niet overheen kunnen komen!

Alfonso Bunardo gaat mee in de grote terugtocht tot aan Leipzig; daar deserteert hij, ontsnapt aan het overwonnen leger en ten koste van duizend beproevingen bereikt hij zijn dorp. Met vreugde en liefde wordt hij door de zijnen ontvangen, maar de uitdrukking op zijn gezicht blijft triest ondanks alles en hij geeft zichzelf de schuld dat Moffino er niet bij is. Hij stelt zich hem voor verdwaald in de ijzige steppe, stervend van de honger aan de oever van die Berezina die zo wreed is gebleken...

En de maanden gaan voorbij, het leven herneemt zijn loop... Op deze morgen spelen de kinderen op het dorpsplein voor het huis van Alfonso. Nog in de koele schaduw van de huizen komt er een hond uit gindse straat... Maar is dat wel een hond? Broodmager, zijn poten bebloed, zijn haren aan elkaar gekleefd door het vuil, en mank lopend, zo komt het dier dichterbij.

"Poverino! Arme hond, kom maar, kom maar eten!" Het dier kijkt hen aan, een arm meelijwekkend ge-raamte.

– Hij moet verzorgd worden! Roep Alfonso, die heeft er verstand van.

– Alfonso! Kom kijken, een hond.

– Ik kom er aan.

Bij deze stem, die de kinderen antwoordt, jankt de hond, heel zwak, door zijn toestand. De deur gaat open, Alfonso verschijnt. Met het laatste beetje kracht dat hem rest, sleept de hond zich naar hem toe, met jankende geluidjes van vreugde. Alfonso kijkt naar hem, verbaasd, eerst vol medelijden, en daarna wordt zijn blik troebel, zijn stem sterft weg... Moffino! Nee, dat is niet mogelijk!

Bij het roepen van deze naam, keft Moffino – want hij is het – beweegt zijn staart en zijn ogen drukken dan de grootste blijdschap ter wereld uit: het terugzien van het meest geliefde wezen. Niemand zal ooit kunnen bevroeden, hoe Moffino die duizenden kilometers heeft kunnen alleggen. Het mysterie van de natuur, dit instinct en dit zesde zintuig, dat geprogrammeerd door de liefde honden dingen laat doen, waardoor ze boven zichzelf uitstijgen.

Moffino zal nog enkele jaren bij Alfonso leven; hij zal zijn terugkeer uit het einde van de hel vergeten.

Moge de herinnering van de mensen nog lang een indruk hiervan kunnen bewaren.

Meer dan 200 jaar oud, plotseling opduikend uit de desastreuze veldtocht van Napoleon, kan dit waargebeurde verhaal dat ons bereikt via een half dozijn generaties en waarvoor de schrijver zeker heeft moeten putten uit de historische annalen van de streek rond Milaan, ons slechts verstedeld doen staan, wij mensen die zoveel kunnen en zo intelligent zijn als wij menen, over zo'n topprestatie en zo'n bewijs van trouw en aanhankelijkheid geleverd door een kleine poedel. En dat alles ondanks alle moeilijkheden die men zich maar voor kan stellen.

Hoe heeft dit kleine schepsel zijn land terug kunnen vinden? Met wat voor raadselachtige flair heeft hij op weg kunnen gaan naar zijn geboortedorp? Hoe heeft hij verscheidene maanden in volle winter kunnen overleven en hindernissen en gevaren van allerlei soort te boven komen? God alleen weet het. Hij die Zijn schepselen heeft begiftigd met capaciteiten, waarvan er veel nog steeds een raadsel zijn voor de mens die niettemin de meeste ontving.

Toch heeft Moffino Alfonso teruggevonden, zijn geliefde meester, met wie hij na talloze gevaren dwars door gebergten en valleien, onder geweervuur en granaten, de sombere en ijzige dagen heeft meegemaakt van de terugtocht uit Rusland, waar de keizerlijke adelaar de kop heeft moeten buigen.

Men kan anderzijds de blijdschap en de emoties raden van de vroegere soldaat, toen hij zijn kleine kameraad in de ellende voor zich zag, liefdevol en liefkozend zijn enige troost en die hij dacht nooit meer te zullen zien, omdat hij geloofde dat hij dood was, gestorven op een van de besneeuwde oevers van de Berezina.

Wat een tedere zorg heeft hij voor hem moeten hebben!

De schone schijn

In het Belgische magazine *En Marche* Nr. 1637 zagen we een artikel van Tom Guillaume, dat we interessant vonden. Er wordt gesproken over hoe we nieuwe informatietechnologieën gebruiken en de impact die ze hebben op ons dagelijks leven.

Aandacht-economie "Kiezen is niet opgeven"

Met een gemiddelde concentratiecapaciteit van negen seconden heeft de Mens van de 21ste eeuw duidelijk moeite om zijn geest in te stellen op een specifieke taak. Gemiddeld activeert hij zijn smartphone dertig keer per uur.

Meldingen, e-mails, automatisch afspelen van video's... Al deze apparaten leiden tot een achteruitgaan van ons vermogen om attent te blijven, om zich niet los te maken van een activiteit; behalve voor sociale netwerken, die erin slagen om de aandacht te monopoliseren. Het is moeilijk in te schatten hoe lang er wordt besteed aan scrollen, scrollen door uw eindeloze nieuwsoverzichten. Eén ding is echter zeker: het is moeilijk om je er van los te maken. Erger nog, om het gewoon niet te doen.

Er verschijnt een melding als je net drie minuten zit te lezen. Het gebaar is menselijk: de smartphone neemt het boek over. Nauwelijks is de inhoud van dit signaal onthuld of het belang ervan blijkt al relatief. Echter, de gebruiker blijft online en profiteert daarvan om weer even een rondje te maken langs zijn nieuwe berichten, en zo voortdurend op de hoogte te blijven.

Om de relatie met concentratie en de grote moeite om zich te concentreren op één taak tegelijk te illustreren, spreekt een eenvoudige blik op onze persoonlijke praktijk boekdelen. Van de tweeënhalf uur die de Europese burger gemiddeld dagelijks op zijn smartphone doorbrengt, hoeveel zijn er dan uitsluitend aan hem besteed? De tijd wordt afgenomen van werkuren, bezuinigd op slaaptijd of sociale interacties, want een

leven, want om verlost te worden van het kwaad, moeten er in één woord altruïsme, goedheid, edelmoedigheid en belangeloosheid tegenover gesteld worden." Deze charmante dame sprak over al deze dingen met kennis van zaken. Haar geloof was sterker geworden door verschillende ervaringen die ze had gehad. De Voorzienigheid had altijd op haar S.O.S.-berichten geantwoord en ze was er zeker van dat deze arme, wanhopige vrouw op dezelfde manier verlicht kon worden.

Noëlle was erg gevoelig voor de tekenen van genegenheid van Hélene en haar hart werd steeds rustig in haar aanwezigheid. Elke keer dat de beroering in haar ziel haar brein binnendrong met een mist van somberheid, ging ze snel naar de wijk Saint-Sauveur, waar ze altijd weer bemoedigd vandaan kwam.

Toen Noëlle op een dag alleen in haar keuken was, bracht iets ongewoons haar ertoe onmiddellijk haar pannen in de steek

te laten en naar Hélene te gaan. Ze was bijna op haar bestemming, toen ze op een hoek van een straat die vriendin ontmoette die zo goed de troostende balsem over haar bedroefde hart kon uitgieten. "Ik ging wat rondes in de stad doen," zei deze. "Maar eigenlijk is dat niet dringend. Laten we liever naar Adrienne gaan. We zullen beiden met u over onze verwachtingen praten."

Noëlle met wie het erg goed ging op deze dag, opende wijd haar oren en haar hart voor de woorden over de waarheid die de twee vriendinnen haar zeiden met zoveel genegenheid en overtuiging. In hun tegenwoordigheid gingen de uren met een ongelooflijke snelheid voorbij. Noëlle kon eindelijk haar dorst lessen aan de verfrissende bronnen van de goddelijke genade. Vol geluk leerde ze dat het niet de bestemming van de mens was om te lijden, ouder te worden en te sterven. Dat was het onvermijdelijke gevolg van de zonde, maar het geschenk van God was het

eeuwige leven, het resultaat van de losprijs door Christus betaald aan het kruis. Zo zou de hele mensheid op een dag bevrijd worden van de banden van de dood. En wat was het een opluchting te horen dat God niet strafte, dat onze oogst gewoon gelijkwaardig was aan wat we zaaiden! Ook al suggereerden Satan en zijn demonen tegenwoordig de arme mensen meedogenloos om hen te doen lijden en sterven, had God daarentegen toch gezorgd voor hun verlossing en bereidde in het geheim de vestiging van het in Eden verloren paradijs voor, waarin alle mensen hersteld zouden kunnen opbloeien.

De sluier van de duisternis scheurde eindelijk los van de ogen van Noëlle en het schitterende licht van de waarheid wees haar helder de rustplaats voor haar hart en de weg om die te bereiken. Die hoefde ze alleen maar te volgen...

Heel blij keerde ze terug naar huis. Ongeuldig wachtte ze op de komst van Charles

om hem de gebeurtenissen van de dag te vertellen. Toen hij thuis kwam, begroette ze hem met een glimlach, wat hij sinds lange tijd niet van haar kende. Enthousiast zei ze tegen hem: "Vandaag heb ik mensen gezien die niet zo zijn als anderen!"

Sinds die tijd ging Noëlle naar de vergaderingen die in de stad gehouden werden om er nog meer te leren over het onderwerp van dat rijk van gerechtigheid waarover de Heer zelf al had gesproken tegen zijn discipelen, toen hij hun leerde bidden: "Dat uw Koninkrijk kome en uw wil geschiede zowel op de aarde als in de hemel!" En als toppunt van geluk zag ze Charles dezelfde weg nemen, zo gelukkig en opgelucht was hij zijn vrouw bevrijd te zien van haar pijn.

Deze nieuwe richting in het leven van Noëlle riep verschillende reacties op in haar omgeving. Sommigen dachten dat de arme vrouw kort en goed haar verstand had verloren. Anderen drukten openlijk hun verba-

observatie is noodzakelijk: schermtijd doet afbreuk aan andere activiteiten. Hoewel deze technologieën ons soms tijd besparen, verminderen ze de kwaliteit van de tijd. Samen dertig minuten praten zonder weg te kijken naar het scherm, wordt zeldzaam, het lezen van een boek zonder midden op een pagina op te houden is uitgegroeid tot een daad van permanente strijd tegen digitale afleiding.

De gebruikte hulpmiddelen zijn, zo eenvoudig als ze zijn, toch verderfelijk: "Het echte doel van de reuzen van de technologie is om mensen afhankelijk te maken, door gebruik te maken van hun psychologische kwetsbaarheid," waarschuwde Tristan Harris, een filosoof voormalig werknemer bij Google. "Het internet is het hacken van je hersenen," hij hamert er vandaag op om te waarschuwen tegen de excessen van zijn voormalige werkgever en de reuzen van de technologie, de beroemde GAFA (Google, Amazon, Facebook, Apple).

De tijd nemen

"Captologie": achter deze wetenschappelijk klinkende naam zitten de technieken om de aandacht van de gebruiker naar het web te leiden. Een gelikt design, gebruiksvriendelijkheid en instinctmatig gedreven worden tot een maximum... honderden ingenieurs werken eraan om het gebruik van hun site zo aangenaam mogelijk te maken. Maak het gebruiksvriendelijker, maar houd vooral de gebruiker op de pagina. Het businessmodel achter de internet giganten is gebaseerd op de tijd die de gebruiker besteedt aan de app of de site. Hoe langer hij daar blijft, hoe meer winst het bedrijf maakt. Het zou naïef zijn om te denken dat Facebook, Google en andere Snapchats eigenlijk gratis zijn. Wat ze te gelde maken, is de aandacht die eraan wordt gegeven en die zal worden verkocht aan de adverteerders. Alles zit op zijn plek voor de gebruiker om in te loggen en zo lang mogelijk ingelogd te blijven. Onzichtbare en verraderlijke technische middelen. Enorme financiële middelen. De gebruiker zit vast en is hulpeloos om die zware artillerie het hoofd te bieden.

Alles afsnijden?

Is het de oplossing om ons van alles af te snijden? Het is moeilijk voor te stellen: een leven zonder die technologie van vandaag. Of het nu gaat om zakelijke e-mails, een snelle boodschap om een drankje te organiseren of een fotoplatform om te helpen met inspiratie; wie niet langs de reuzen van de technologie gaat, zou zich vandaag in de marge bevinden, maar zou ook veel hulpmiddelen opzij schuiven. Een unicef-studie gepubliceerd in 2017 toonde de educatieve voordelen van smartphones onder adolescenten aan. Opening van de wereld, gemak om te socialiseren, ontwikkeling van een hyper-aandacht... waken voor afleiding. Dit geldt ook voor volwassenen. In plaats van die technologieën

volledig te verbieden, zou het effectiever zijn om ze te onderzoeken en er bewust gebruik van te maken. "Moet ik dit echt wel zien? Is dit het juiste moment?" Dergelijke eenvoudige vragen verbeteren het gebruik en helpen om het zinvol te maken, een doel dat vaak vergeten wordt in de permanente stroom.

Vraagtekens bij de betekenis

In zijn essay "De beschaving van de goudvis" geeft Bruno Patina vier regels voor een verstandig gebruik van de technologie om "een nieuwe wijsheid te vinden, een nieuwe scholing in vrijheid": het verklaren tot een wijkplaats (plaatsen offline houden), beschermen (een moment wijden aan offline zijne), uitleggen van de afleiding (en die voorkomen) en ten slotte, het verminderen van de snelheid. De berouwvolle Googler richtte de vereniging Time Well Spent op. Zijn agenda is duidelijk: "We stellen ons een wereld voor waarin de technologie ons gemeenschappelijk welzijn en het creëren van betekenisgeving ondersteunt." Niet volledig afhaken, maar onze smartphone eerder aan ons geweten onderwerpen dan andersom.

Een concentratievermogen van negen seconden is echt niet veel. Aan de andere kant is het activeren van uw mobiele telefoon dertig keer per uur, dat is elke twee minuten, enorm veel. We kunnen echt zeggen, dat onze nieuwe gadgets onze aandacht hebben getrokken en afleiden van onze gebruikelijke bezigheden. En dat is waar het de informatieverannciers om draait. Hun site zo aantrekkelijk mogelijk te maken om de aanwezigheid van de gebruikers te verhogen.

Maar wat is het resultaat van deze race om winst? Voor gebruikers is het catastrofaal. We hebben nu nog niet genoeg afstand om de gevolgen van ons gebruik van informatie- en communicatietechnologieën (ICT) te beoordelen. Wat we wel met vertrouwen kunnen zeggen is, dat ze onze manier van leven, onze gewoonten radicaal hebben veranderd. We kunnen vandaag niet meer leven zonder een mobiele telefoon, zonder een computer.

Wat nog maar vijftig jaar geleden ondenkbaar was, is nu een vanzelfsprekendheid geworden. De kwestie is de vraag, welke impact deze nieuwe gewoonten hebben op onze fysieke en morele gezondheid. Want onze hersenen zijn zeker niet gemaakt om zo'n massa informatie te absorberen, noch om voortdurend van het ene naar het andere te gaan. Er is ook nog een andere vraag, wat we doen met deze informatie en of het echt nuttig is, of het essentieel is dat we ons voortdurend bewust zijn van alles en al die tijd op het scherm doorbrengen.

Dit alles wordt erkend en benadrukt door Tom Guillaume. Naar zijn mening, die evenwichtig en onbevooroordeeld lijkt, zou het beter zijn om te kiezen, om te

kieszen waar we echt over geïnformeerd willen worden, evenals welke afleiding we willen en wat moet worden vermeden, in plaats van het volledig op te geven. In werkelijkheid is de keuze niet zo eenvoudig als het lijkt, juist vanwege de aandacht-kapende technieken die geïmplementeerd worden door de omroep-reuzen. Deze technieken hebben zelfs een naam gekregen: "captologie", waarvan de betekenis gemakkelijk te raden is.

Voor ons verbergen deze manieren om dingen te doen, deze dorst naar nieuwigheid, naar ontsnappen, naar afleiding, een grote leegte in onze tijdgenoten. Een emotionele leegte, een ontevredenheid; er ontbreekt hun iets dat hun leven vult, dat het vervuld maakt. Iets wat ze niet ergens anders hoeven te vinden, een soort volheid die hun het gevoel geeft dat ze niets missen, dat ze zich in overvloed voelen en dat ze niets meer hoeven dan wat ze al hebben. Internet en providers van sociale netwerk begrepen dit en waren in staat om het gevoelige punt, het zwakke punt in het pantser te raken. Ze vonden een niche die een goudader bleek, en ze wisten hoe ze die moesten exploiteren. Daarom zijn ze zo succesvol.

Wat de mens in feite mist, is de goddelijke gemeenschap met zijn Schepper, van wie hij werd gescheiden door de zonde van onze eerste voorouders in Eden. Sindsdien zijn we overgeleverd aan allerlei invloeden, en in het bijzonder aan die van Gods tegenstander, de Satan, die zich voordoet als een vriend van de mens, maar die in werkelijkheid een vijand is die de mens ongelukkig heeft gemaakt door de verleiding van de zonde. Dus moesten we de link die er bestond om het schepsel met zijn Schepper te verbinden, vervangen door iets anders. Aldus gaf de tegenstander zich heel veel moeite om de hersenen van de mensen met zorg voor het leven en allerlei afleidingen in beslag te nemen, met het enige doel om hen van hun Weldoener af te scheiden.

En we kunnen zeggen, dat voor enige tijd, met de nieuwe middelen die beschikbaar zijn voor iedereen, dit doel echt is bereikt. Maar een ding is zeker, dat niets van dit alles iemand gelukkig maakt. Wat de mens ontbreekt, zal hij altijd missen in de huidige dispensatie. Want het is niet het feit van een eindeloze communicatie die geluk of leven kan brengen. Dit vereist een uitwisseling van goede gevoelens met zijn medemens en met de Heer.

Het is onze beminde Heiland, de geliefde Zoon van God, die kwam om te brengen wat we misten. Hij heeft voor onze zonden betaald. En door zijn offer en zijn kostbare verdiensten kunnen we de goddelijke gemeenschap en dus het leven herontdekken. Hij liet ons begrijpen, wat we zelf moesten doen om levensvatbaar te worden: onze naaste liefhebben als onszelf en God boven alles.

zing uit of hun afkeuring: "Wat is er met u gebeurd, mevrouw Noëlle, u die de vroomste persoon van de wijk bent, we zien u nooit meer in de mis?" De praatjes verspreiden zich snel vol kritiek, minachting of spot.

Noëlle liet zich niet beïnvloeden door de echo daarvan die haar oren bereikte. Integendeel, dat alles versterkte haar overtuiging. Stond er niet in de Schrift geschreven: "Al degenen die vroom willen leven in Jezus-Christus, zullen vervolgd worden"?

De tijd ging voorbij en Noëlle liet niet na om goede gevoelens te kweken jegens iedereen. En op een dag herzag, dankzij haar vriendelijke en edele houding, degenen die haar hadden bekriftigd, hun oordeel. Wanneer hun hart geraakt werd door de beproevingen van het leven en hun moraal wankelde, was het bij haar dat ze troost kwamen zoeken.

Gedurende verscheidene jaren namen Charles en Noëlle samen les in de banken van de school van Christus, en beiden haalden daar overvloedige zegen uit. Daarna verzwakte Charles in de strijd voor het geloof en langzamerhand verflauwde zijn verlangen om naar de vergaderingen te gaan. Tenslotte had hij er zelfs helemaal geen zin meer in. Noëlle had daar natuurlijk verdriet van, maar nooit schoot de neiging om haar man te volgen buiten de goddelijke wegen haar door het hoofd: "Ook al sla jij de bijeenkomsten over, ik heb er wel behoefte aan en ik zal ze niet verwaarlozen."

Charles dwarsboomde het besluit van zijn vrouw niet en raadde zelfs de kinderen aan om nooit hun moeder te verhinderen om naar de familie van het geloof te gaan. Hij vergat waarschijnlijk niet dat zijn vrouw ooit dankzij het geloof bevrijd was van de kwade invloed die hun gezamenlijke leven gedurende jaren had verduisterd.

Noëlle begreep heel goed dat het haar trouw aan de goddelijke wegen was, die het

meeste bijdroeg aan het geluk en de zegen voor haar gezin. Met een grote ijver verspreidde ze dan ook het goede nieuws van de vestiging van het Rijk van Gerechtigheid op de aarde en de noodlottige krachten die haar zo lang gekweld hadden, hadden geen enkele greep meer op haar.

Tegenwoordig is Noëlle met haar 87 jaar nog heel kras. Ze heeft de ervaringen van het verleden niet vergeten en ze gaat vol vertrouwen op weg naar die van de toekomst. Vol dankbaarheid gaat ze voort met het om haar heen uitzaaien van de hoop op de nieuwe tijden die zich aftekenen aan de horizon en ze is heel gelukkig, wanneer ze de balsem van vreugde kan uitgieten in een hart dat dorst naar vertroosting. Ze vergeet niet meer dat Christus haar Bevrijder door het geven van zijn leven de sluier van de duisternis heeft gescheurd, die haar verhinderde de zon van gerechtigheid te zien schitteren met het heil in haar stralen.

Korte kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Tijdens zijn opdracht op aarde leerde onze geliefde Verlosser zijn discipelen in geloof voort te gaan. Hij zond eens 70 discipelen uit om te evangeliseren en zei hun niets mee te nemen voor hun persoonlijke behoeften. Hij zond zelfs zijn twaalf apostelen uit en zei tegen hen: "Neem niets mee voor onderweg, geen staf, geen reiszak, geen brood, geen geld; heb ook niet elk twee onderkleden." Lucas 9: 3. Hij vermaande hen ook met de volgende woorden: "Wees niet bezorgd voor uw leven, wat u zult eten, ook niet voor uw lichaam, waarmee u zich zult kleden. Want het leven is meer dan het voedsel en het lichaam is meer dan de kleding. Let op de raven: zie, dat zij niet zaaien en niet maaien, en geen voorraadkamer en geen schuur hebben, en God voedt ze; hoe ver gaat u de vogels te boven!... Let

op de lelies, hoe zij groeien; zij arbeiden niet en spinnen niet; en Ik zeg u: zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid was niet bekleed als één van deze. Als nu God het gras dat vandaag op het veld is en morgen in een oven wordt geworpen, zó bekleedt, hoeveel te meer u, kleingelovigen! En u, zoek niet wat u eten of wat u drinken zult en wees niet ongerust. Want naar al deze dingen zoeken de volken van de wereld; maar uw Vader weet dat u deze dingen nodig hebt. Zoek evenwel zijn koninkrijk, en deze dingen zullen u erbij gegeven worden." Lucas 12: 22-31.

Deze kleine passages doen ons begrijpen wat het betekent in geloof te functioneren.. Natuurlijk, men moet daarvoor wel geloof hebben, of tenminste het ontwikkelen. Men moet dus tegenover beproevingen van geloof worden geplaatst, waarbij men de gelegenheid heeft de Heer aan het werk te zien en zijn hulp en zijn genade te ervaren. Dan is men zeker, heeft men geen twijfel meer. Toen de rijke jongeman onze geliefde Verlosser kwam vragen wat hij moest doen om het eeuwige leven te hebben, antwoordde de Heer hem alles wat hij bezat te verkopen, het aan de armen te geven en hem te volgen; namelijk in geloof voort te gaan. Want zonder geloof is het onmogelijk het werk van de Heer te doen en dus het eeuwige leven te bereiken.

Dat wij ons permitteren deze grondprincipes in herinnering te brengen is dat, omdat wij al sinds enkele tijd, veel aanvragen ontvangen hebben voor steun en bijstand van in moeilijkheden verkerende vrienden. Wij zijn vanzelfsprekend gelukkig zoveel wij kunnen degenen te ondersteunen die tot ons komen, maar wij laten hen ook opmerken dat deze hulp maar tijdelijk is en dat de ontwikkeling van hun geloof onder ogen moet worden gezien. Men moet goed begrijpen dat het werk van de Heer niet een of ander maatschappelijk werk is, maar dat het de remedie brengt

voor alle kwalen. Wij zijn ervan overtuigd dat wie zich momenteel in een zorgelijke toestand bevindt, gemakkelijk, als hij de goddelijke principes naleeft, zijn levensvoorwaarde kan verbeteren en zelfs ertoe kan komen rondom hem heen mensen te helpen. Wij hebben het zelf ervaren met sommigen van onze vrienden aan wie wij enkele adviezen hadden gegeven en die kort nadien hebben geantwoord dat hun situatie zich goed verbeterd had, wat ons erg verheugd heeft.

In geloof te werken betekent ook, zich tevreden te stellen met wat de Heer ons geeft, geen bijzondere eisen voor zichzelf hebben, op geen enkel gebied: kleding, voeding, huisvesting, niet te proberen zijn bijzondere smaken en verlangens te bevredigen maar bescheiden te zijn voor zichzelf, om aan het werk van de Heer te mogen meewerken en aan de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Dan zal onze activiteit gezegend worden en de Heer zal ons nuttig kunnen gebruiken voor zijn prachtige werk. Kort voor het einde van zijn opdracht op aarde vroeg onze geliefde Verlosser aan zijn leerlingen: "Toen ik u uitzond zonder beurs en reiszak en sandalen, heeft het u soms aan iets ontbroken?", en zij moesten antwoorden: "Aan niets." Lucas 22: 35.

Het zal ons ook aan niets ontbreken en wij zullen degenen die rondom ons zijn, kunnen verrijken met de geestelijke genade waarmee de Heer ons overstelpt. Zoals David zei: "Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien, noch zijn nageslacht zoekend naar brood." Psalm 37: 25.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland